

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 431/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., G., zastúpeného advokátom JUDr. P. J., T., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených v čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 124/2006 a jeho uznesením z 26. apríla 2007, postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 88/2004 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2006, postupom Okresnej prokuratúry Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 905/03 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta v konaní vedenom pod ČVS: OUJP-215/03 ZK a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2007 doručená sťažnosť M. H., G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených v čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 124/2006 a jeho uznesením z 26. apríla 2007, postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 88/2004 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2006, postupom Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 905/03 a postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta (ďalej len „OR PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: OUJP-215/03 ZK.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 88/04-698 z 25. septembra 2006 uznaný vinným zo spáchania dvoch skutkov právne kvalifikovaných ako trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. c) ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odložením výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Pre ďalší skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 256c písm. a) Trestného zákona bol sťažovateľ spod obžaloby oslobodený.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 5 To 124/2006-716 z 26. apríla 2007 rozhodol tak, že ho zamietol.

K porušeniu sťažovateľom označených práv došlo podľa jeho názoru tým, že tak okresný súd, ako aj krajský súd v trestnej veci rozhodli bez toho, *„aby skúmali trestné skutky jednotlivo aj v ich súhrne, verifikovali právne postavenie obvineného (sťažovateľa), jeho právnu subjektivitu v trestnom a konkurznom konaní, ktoré bolo na počiatku tak, ako je to uvedené v uznesení OS - Galanta sp. zn. 2 T 88/04 zo dňa 25. 9. 2006 a ktorý si osvojil bez povšimnutia aj KS - Trnava sp. zn. 5 To/124/2006 napriek tomu, že v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní a odvolacom konaní v rámci obhajovacej argumentácie, bolo na túto skutočnosť poukázané zo strany obhajcu aj sťažovateľa avšak zostalo*

nepovšimnuté tak, ako aj ďalšie podporné argumenty“.

Sťažovateľ svoje tvrdenia odôvodnil takto:

«Skutok 1)

Súd uznal obžalovaného vinným z trestného činu marenia konkurzného a vyrovnávacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. c), ods. 3 Tr. Zák. účinného do 31. 12. 2005 na skutkovom základe, že ako úpadca maril konkurzné konanie vyhlásené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-3 K200/96 zo dňa 28. 2. 2000 tým, že na základe nájomných zmlúv č. 01/96, č. 02/96, č. 03/96 všetky zo dňa 15. 6. 1996, ktoré uzatvoril so spoločnosťou H. s. r. o., G., ktorých predmetom bol prenájom nehnuteľností, nájomné obdržané od nájomcu vo výške 2.859.839,- Sk od 7. 10. 2002 do 8. 1. 2004 nevydal správcovi konkurznej podstaty.

Skutok 2)

Ako konateľ spoločnosti H., s. r. o., G., maril konkurzné konanie vyhlásené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-3 K 200/96 zo dňa 28. 2. 2000 tým, že na základe zmluvy o nájme hnutel'nych vecí zo dňa 15. 6. 1996 uzatvorené medzi spoločnosťou H., G. so subjektom v úpadku M. H. – H., ktorej predmetom bol prenájom motorových vozidiel zn. BMW 535, ev. č. ... v hodnote 159.700,90 Sk podľa znaleckého posudku a BMW 850, ev. č. ... v hodnote 613.244,30 Sk podľa znaleckého posudku, ktoré má spoločnosť H. v užívaní, nevydal správcovi konkurznej podstaty od 12. 3. 2003 do 8. 1. 2004. ...

Ku skutku 1)

Zákonná a ústavná prekážka v trestnom konaní, ako je absencia veriteľa s hmotným právom v konkurznom konaní, z ktorého je odvodené trestné konanie, neexistencia právneho subjektu (ukončená od 6. 12. 2001), obžalovaného - vinného, označeného v skutku 1), predmetného uznesenia ako úpadca, čiže: „M. H. – H., bytom G., IČO: ...“, ako úpadca maril konkurzné konanie..., a iné. ...

Ku skutku 2)

Absencia veriteľa v konaní s hmotným právom v konkurznom konaní, neexistencia subjektu (od 31. 12. 2001 zánikom funkcie) obžalovaného - vinného, označeného v skutku 2 predmetného uznesenia ako:

„konateľ spoločnosti H., s. r. o., G.“, (bez IČO: ...) maril konkurzné konanie..., čo zakladá nedostatok právomoci vydať hnutel'ný majetok SKP z dôvodu zániku funkcie

konateľa spoločnosti a podaná žaloba na OS Galanta o neplatnosti odstúpenia od zmluvy SKP o nájme hnutelných vecí, zo dňa 15. 6. 1996, dodnes nerozhodnuté a iné...

Podľa § 256d ods. 1 písm. c), ods. 3 Tr. zák. bol sťažovateľ právoplatne odsúdený na 2 roky, s podmieneným odkladom na 3 roky. Mal sa ho dopustiť ako úpadca tak, že v konkurznej veci Z-2-3 K 200/96 vedenom na Krajskom súde v Bratislave konal v rozpore so zákonom (nevydal vec patriacu do konkurznej podstaty) napriek tomu, že SKP ho k tomu viac krát vyzýval. Okresný súd v Galante, ani odvolací Krajský súd v Trnave (ďalej len „súdy“) prejednávajúci predmetnú trestnú vec, označený subjekt v konkurznom konaní ako úpadca a v trestnom konaní ako obvinený, neverifikovali jeho spôsobilosť byť účastníkom konania, z čoho vyplýva, že súdy konali v rozpore s ustanovením § 19 a nasl. OSP a vôbec neverifikovali právnu subjektivitu označeného, ako úpadca resp. obvinený. Uvedeným konaním súdov došlo k vážnym následkom, ktoré treba posúdiť ako závažné porušenie Ústavy SR, Dohovoru a ďalších medzinárodných dokumentov tak, ako je to vyššie uvedené. Keďže konanie KS - Bratislava, v tomto prípade bolo v rozpore s ustanovením § 19 a nasl. OSP, z ktorého konania si Okresný súd v Galante a následne v rámci odvolacieho konania aj Krajský súd v Trnave odvodzovali právo viesť trestné konanie voči subjektu, ktorý v zmysle vyššie citovaného ustanovenia nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, čo je základnou podmienkou viesť trestné konanie.

Neverifikovanie, (resp. neexistencia) právnej subjektivity súdom, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania a tento nedostatok nie je možné zhojiť ani dodatočne. V danom prípade, podľa názoru sťažovateľa nemôže dôjsť ani k dodatočnému zhojeniu nedostatku podmienky konania, keďže s poukazom na chýbajúcu verifikáciu subjektu obvineného, bolo možné, (a to aj dodatočne) overiť, či obvinený môže byť predmetom trestného konania.

Z trestného spisu bolo možné špecifikovať právne postavenie obvineného. Súd sa nevysporiadal s reťazením nepresnosti a neústavnosti oznamovateľa trestného činu, ktoré si osvojili aj orgány činné v trestnom konaní. Súd mal ústavnú povinnosť skúmať všetky súvislosti v neporušenom rade a to aj z hľadiska časového. ...

V danom prípade si všeobecné súdy vôbec neverifikovali subjektivitu obvineného, aj keď to vyplýva priamo z trestného aj konkurzného spisu a z úradnej povinnosti. Tak závažná právna prekážka trestného konania ako je neexistencia právneho subjektu v danom prípade označený ako M. H., konateľ spoločnosti H. spol. s r. o. nemôže obstať pred žiadnym

súdom v právnom štáte. ...

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva byť stíhaný iba z dôvodov a spôsobom stanoveným zákonom a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 1, čl. 36 ods. 1, Listiny základných práv a slobôd, resp. podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde Trnava pod sp. zn. 5 To /124/2006-716, Okresným súdom v Galante pod sp. zn. 2 T 88/04-698, Okresnou prokuratúrou v Galante pod sp. zn. Pv. 905/03 a Okresné riaditeľstvo PZ, ČVS: OUJP-215/03 ZK porušené bolo.

2. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. ... o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. 4. 2007, sp. zn. 5 To 124/2006 zrušuje.

3. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z.,... o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd vracia Krajskému súdu v Trnave vec vedenú pod sp. zn. 5 To 124/2006 na ďalšie konanie.

V prípade úspešnosti sťažovateľa v konaní pred Ústavným súdom, sťažovateľ požaduje vyplatiť trovy právneho zastúpenia vo výške súčtu nákladov v trestnom konaní, ako aj zastúpenie pred Ústavným súdom SR, skutočne preukázaných nákladov právnym zástupcom a nemajetkovú ujmu sťažovateľa vo výške 100.000.- Sk, k rukám sťažovateľa, do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 10 ods. 1 listiny každý má právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ v pomerne rozsiahlej časti sťažnosti označenej ako „*popis skutkového stavu*“ poukazoval predovšetkým na nesprávny (nezákonný a neústavný) postup orgánov verejnej moci (správcu konkurznej podstaty, Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) v konkurznom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. Z-2-3K 200/96 proti subjektu „*M. H., rodné číslo ..., trvale bytom G., súkromný podnikateľ pod obchodným názvom H.*“. V petite sťažnosti, t. j. v návrhu na rozhodnutie

v merite veci však sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie ním označených základných práv a slobôd iba postupom, príp. rozhodnutiami OR PZ, okresnej prokuratúry, okresného súdu a krajského súdu, ktoré boli činné v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv a v súvislosti s tým konaním (trestné konanie), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení práv v inom konaní (v tomto prípade konkurznom), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

1. K namietanému porušeniu základných práv a slobôd postupom OR PZ, postupom okresnej prokuratúry a postupom a rozsudkom okresného súdu

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha právomoc ústavnému súdu zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (obdobne I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Pokiaľ sťažovateľ sťažnosťou pred ústavným súdom napadol postup OR PZ v konaní vedenom pod ČVS: OUJP-215/03 ZK a postup okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 905/03, potom treba konštatovať, že postup týchto orgánov činných v trestnom konaní (v etape prípravného konania) v konečnom dôsledku preskúmal a rozhodol o ňom okresný súd (v súdnom konaní), a teda proti namietanému porušeniu základných práv a slobôd napadnutým postupom OR PZ a okresnej prokuratúry sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany využitím jemu dostupných a aj účinných prostriedkov nápravy pred všeobecným (okresným) súdom (mutatis mutandis I. ÚS 104/02). Právomoc všeobecného súdu preskúmať napadnutý postup orgánov činných v prípravnom konaní vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k OR PZ a k okresnej prokuratúre v tejto veci.

Vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 88/04 a jeho rozsudku z 25. septembra 2006 treba uviesť, že proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd uznesením z 26. apríla 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 124/2006. V tomto konaní bol krajský súd zároveň povinný poskytnúť ochranu sťažovateľovým základným právam a slobodám, ak pri svojej rozhodovacej činnosti dospel k záveru, že zo strany okresného súdu (jeho postupom, resp. rozhodnutím) došlo k sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv a slobôd.

Vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že v tejto veci nie je príslušný ani na preskúmanie postupu a rozsudku okresného súdu preto, lebo preskúmanie tohto rozhodnutia a postupu na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je preto z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie uznesenia krajského súdu (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv a slobôd postupom a rozhodnutím krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnosti pred ústavným súdom namietal porušenie svojich základných práv (zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, v čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru) aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 124/2006 a jeho uznesením z 26. apríla 2007.

Podstatu sťažnosti tvorí jednak tvrdenie sťažovateľa, že bol všeobecnými súdmi odsúdený napriek „zákonnej a ústavnej“ prekážke spočívajúcej v absencii *„veriteľa s hmotným právom v konkurznom konaní“*, ako aj tvrdenie, že v trestnom konaní všeobecné súdy *„neverifikovali“* spôsobilosť sťažovateľa byť účastníkom tohto konania. Podľa jeho názoru *„Tak závažná právna prekážka trestného konania ako je neexistencia právneho subjektu v danom prípade označený ako M. H., konateľ spoločnosti H. spol. s r. o. nemôže obstať pred žiadnym súdom v právnom štáte“*.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Vzhľadom na závažnosť tvrdenia sťažovateľa o porušení jeho základných práv ústavný preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu.

Okresný súd vo svojom rozsudku sp. zn. 2 T 88/04 z 25. septembra 2006 vo výrokovvej časti týkajúcej sa vyslovenia viny uviedol: „*Obžalovaný M. H. je vinný, že*

1) ako úpadca maril konkurzné konanie... tým, že na základe nájomných zmlúv..., ktoré uzatvoril so spoločnosťou H., s. r. o., G., ktorých predmetom bol prenájom nehnuteľností, nájomné obdržané od nájomcu vo výške 2.859.839,- Sk od 7. 10. 2002 do 8. 1. 2004 nevydal správcovi konkurznej podstaty,

2) ako konateľ spoločnosti H., s. r. o., G., maril konkurzné konanie... tým, že na základe Zmluvy o nájme hnutel'ných vecí zo dňa 15. 6. 1996 uzatvorenej medzi spoločnosťou H., G. so subjektom v úpadku M. H. - H., ktorej predmetom bol prenájom motorových vozidiel... ktoré má spoločnosť H. v užívaní, nevydal správcovi konkurznej podstaty od 12. 3. 2003 do 8. 1. 2004.

teda v bodoch 1) a 2) rozsudku maril konkurzné konanie tým, že nevydal vec patriacu do konkurznej podstaty a takým činom spôsobil škodu veľkého rozsahu, čím spáchal v bodoch 1) a 2) rozsudku - trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. c/, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb.“

Krajský súd 26. apríla 2007 na verejnom zasadnutí o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu rozhodol uznesením č. k. 5 To 124/2006-716 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol. Vo výrokovvej časti pritom uviedol: „*Podľa § 256 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. H., nar. ..., sa zamieta.*“ Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento sa zamerail predovšetkým na skutočnosť, či v konaní pred okresným súdom došlo k preukázaniu viny sťažovateľa, pritom dospel k záveru, že to tak bolo, preto si výrok o vine i právne posúdenie konania sťažovateľa v celom rozsahu osvojil z prvostupňového rozhodnutia.

Sťažovateľ však v sťažnosti pred ústavným súdom predovšetkým popiera, že by v jeho prípade došlo k naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, a to z dôvodu absencie subjektu trestného činu, pre ktorý bol on stíhaný a napokon aj odsúdený.

Podľa § 256d ods. 1 písm. c) Trestného zákona kto marí konkurzné konanie tým, že nevydá vec patriacu do konkurznej podstaty, potresce sa odňatím slobody až na jeden rok

alebo peňažným trestom. Podľa § 256d ods. 3 Trestného zákona odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchatel potresce, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 škodu veľkého rozsahu.

Páchatelom trestného činu „marenie konkurzného alebo vyrovnacieho konania“ môže byť teda ktokoľvek, t. j. fyzická osoba, ktorá dovŕšila 15 rokov veku, ktorá svojím konaním naplnila všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty a v čase páchania skutku bola príčetná (podmienky účinné v čase spáchania skutkov, pre ktoré bol sťažovateľ odsúdený, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľa nemožno vylúčiť ako možného páchatela trestného činu, pre ktorý bol stíhaný a odsúdený. Okresný súd sťažovateľa vo výroku rozsudku, ktorým ho uznal vinným označil ako: „*Obžalovaný M. H.*“, rovnako tak ho označil aj krajský súd vo výroku svojho uznesenia, ktorým odvolanie sťažovateľa zamietol. Z tohto pohľadu sa námietka sťažovateľa o neexistencii subjektu „obžalovaného“ v trestnom konaní javí ako zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ všeobecné súdy v popise skutku označili sťažovateľa ako „*úpadcu*“, resp. ako „*konateľa spoločnosti H., s. r. o., G.*“ hoci ním podľa jeho názoru v čase rozhodovania všeobecných súdov nebol, nie je to pre trestné stíhanie a následné odsúdenie v tomto konkrétnom prípade rozhodujúcou skutočnosťou (skutková podstata nevyžaduje konkrétny, či dokonca špeciálny subjekt) na rozdiel od popisu tých skutočností, ktoré sú z pohľadu obligatórnych znakov skutkovej podstaty marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podstatné a ktoré boli všeobecnými súdmi dostatočne skúmané a vyhodnotené, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí.

Ústavný súd je preto toho názoru, že ak by aj okresný súd a následne krajský súd nepresne označili obvineného (sťažovateľa) v opise skutku, t. j. priradili mu osobitnú vlastnosť, osobitnú spôsobilosť alebo postavenie, ktoré v skutočnosti nemal, toto zistenie nemožno považovať za zásah takej intenzity, ktorý by bol spôsobilý vyvolať namietané porušenie sťažovateľom označených základných práv.

Ústavný súd už konštatoval, že v rámci ústavnej kontroly zasahuje do postupov a rozhodnutí všeobecných súdov len v prípade, ak ich závery sú arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné, pričom k tomu musí pristúpiť ešte ďalšia, nemenej dôležitá okolnosť, že dané závery všeobecného súdu vedú k porušeniu základných práv sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že vzhľadom na dosiaľ uvedené nemožno uznesenie krajského súdu považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Rovnako krajský súd jasne a jednoznačne uviedol, prečo nemohol skúmať okolnosti týkajúce sa opodstatnenosti konkurzného konania, ktoré v konečnom dôsledku determinovalo jeho účastníkov, z čoho vychádzali všeobecné súdy v rámci trestného konania. Zrejmé je to z tejto časti odôvodnenia: *„Odvolací súd v predmetnom konaní nemôže skúmať opodstatnenosť vyhlásenia konkurzu a už vôbec nemôže spochybníť zákonnosť vyhlásenia konkurzu, ktorého právoplatnosť doposiaľ trvá. Napriek tejto skutočnosti obžalovaný na základe nájomných zmlúv o prenájme nehnuteľností zadokumentovaných v spisovom materiáli a prevzal nájomné, ktoré nevydal správcovi konkurznej podstaty.“*

V tejto súvislosti sa preto námietka sťažovateľa spočívajúca v tvrdení o absencii „veriteľa s hmotným právom“ javí v rámci preskúmaného trestného konania ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, neprichádzalo do úvahy ním požadované zrušenie rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Z rovnakého dôvodu sa ústavný súd nezaoberal ani žiadosťami sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov právneho zastúpenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2008